Samenvatting

Rob Bregman

Ben Wijffelaars heeft last van hoogtevrees. Misschien daarom houdt hij meer van bolvormige cactussen dan van zuilvormige soorten.

Theo Heijnsdijk is de auteur van twee artikelen. Het eerste gaat over *Aeonium lindleyi*, een bladsucculent van Tenerife, van de familie Crassulaceae. Deze soort werd in 1840 voor het eerst beschreven. In 1859 volgde de beschrijving van *Aeonium viscatum*, een verwante soort die nu als ondersoort van *A. lindleyi* wordt beschouwd. Beide ondersoorten vormen een bladrozet van kleverige blaadjes. De bloemen zijn geel, de bloemtros is ca. 15 cm lang; het aantal bloemblaadjes varieert van 6 tot 9. Het sap van de blaadjes schijnt het pijnlijke effect van het witte melksap van Euphorbia's op onze ogen te verzachten. De bladeren bevatten lindleyine, een stof die gebruikt wordt bij de behandeling van Parkinson. *A. lindleyi* kan hybridiseren met andere Aeonium-soorten. De verzorging is probleemloos; in de zomer kunnen de planten prima buiten gekweekt worden, dus bij voorkeur niet in de warme kas.

De tweede bijdrage van Theo gaat over de monumentale drakenbloembomen (*Dracaena draco*) op het Canarische eiland La Palma. Dit zijn vaak eeuwenoude bomen die nu alleen nog in bebouwde omgeving te zien zijn; natuurlijke groeiplaatsen zijn er alleen nog op Tenerife. Theo beschrijft vijf locaties op La Palma.

Bertus Spee is toe aan deel 145 van zijn langlopende serie korte stukjes over 4 interessante succulente planten. Deze keer schrijft hij over *Pachypodium lealii*, *Echinocereus bonkerae*, *Mammillaria humboldtii* en *Copiapoa solaris*.

Aat van Uijen schrijft over epifytische cactussen. In deze aflevering behandelt hij *Weberocereus tunilla*, een plant uit de bossen van Costa Rica en aangrenzend Panama. De 5 cm lange, roze bloemknoppen verspreiden een merkwaardige geur die echter verdwijnt als de bloem opengaat. De bestuiving gebeurt door vleermuizen. De varieteit *biolleyi* heeft driehoekige stengels en witte bloemen.

In een uitgebreid (13 pagina's) uit het Frans vertaald artikel behandelt Jean Bonnefond *Pediocactus paradinei*. Deze kleine zeldzame bolcactus komt voor in de jeneverbes-dennenbossen ('Kaibab forest') in het noorden van de Amerikaanse staat Arizona. Zijn toch al kleine verspreidingsgebied werd in 2006 getroffen door een grote brand, waardoor bijna 20% hiervan verloren ging. Daardoor is deze soort wat zijn voortbestaan betreft in de gevarenzone beland. *P. paradinei* werd ontdekt in 1956 en werd aanvankelijk gezien als nieuwe varieteit van *P. simpsonii*. Vanwege zijn haardunne randdoorns werd voor deze plant daarna door Curt Backeberg een nieuw geslacht (*Pilocanthus*) opgericht. De kweek is specialistenwerk, de zaden kiemen moeilijk en de groei is traag. Een volledig mineraal substraat wordt aanbevolen.

Ruud Tropper presenteert deel 13 van zijn experimenten betreffende de koudegevoeligheid van cactussen. Deze keer gaat het over lobivia's, bolcactussen uit Zuid-Amerika. Een aantal soorten uit het hooggebergte werden getest, maar slechts twee soorten (*L. bonnieae* en *L. famatimensis*) bleken enige graden vorst te overleven. De resultaten van soortgelijke experimenten met lobivia's in Belen (New Mexico, USA) zijn samengevat in een tabel; deze planten bleken iets lagere temperaturen te kunnen overleven.

Wolter ten Hoeve geeft weer zijn gebruikelijke overzicht van de inhoud van enkele buitenlandse tijdschriften over succulente planten.

Tom Twijnstra stoort zich aan de plastic bloemen die sommige bloemisten op hun cactussen prikken. Toen hij bij een winkel zulke 'bloemen' van een Parodia haselbergii probeerde te verwijderen, bleken het toch echte te zijn.

r.bregman@contact.uva.nl